

Arrest

nr. 255 306 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die *loco* advocaat P. DELGRANGE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk de problemen met en vrees voor de taliban, die het omwille van de werkzaamheden van haar vader (op de luchthaven van Jalalabad als schilder voor de Amerikanen) op haar familie zou hebben gemunt.

Verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 25 mei 2018 omdat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aantoonde en omdat er in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haar volgend verzoek om internationale bescherming werd op 17 januari 2019 door het Commissariaat-generaal met toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard. Haar beroep tegen die beslissing werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 2 december 2019. Verzoekende partij trok vervolgens naar de Raad van State, die haar cassatieberoep bij beschikking nr. X van 7 februari 2020 niet-toelaatbaar verklaarde.

Verzoekende partij legt ter ondersteuning van huidig tweede volgend verzoek bijkomende verklaringen af. Ze stelt dat de taliban bleef langskomen om naar haar te vragen en dat haar jongere broer M. S. vermist is. Daarnaast merkt ze op dat Nawabad geen onderdeel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Verzoekende partij legt ter staving van huidig volgend verzoek volgende documenten neer: attesten van haar vader en de enveloppe waarin deze werden verstuurd, een brief van haar advocaat, een attest van haar werkgever in België en een bevestiging dat zij hier psychologisch wordt opgevolgd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien eerder in het kader van verzoekende partij haar vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij komt immers niet verder dan het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2.2. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift slechts in op de beoordeling in de bestreden beslissing (en in 's Raads arrest nr. 229 667 van 2 december 2019 in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gevelde) omtrent de veiligheidssituatie in het Afghaanse dorp Nawabad, waar zij lange tijd heeft gewoond, in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2.3. Daar verzoekende partij de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat, waarbij o.a. pertinent wordt vastgesteld dat waar verzoekende partij bij haar huidig tweede volgend verzoek haar relaas inzake de beweerdde problemen met de taliban herhaalt en hier op algemene wijze op voortborduurde dit geenszins van aard is afbreuk te doen aan de eerder gedane beoordelingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, dient vastgesteld dat zij die betreffende vaststellingen niet betwist, minstens geenszins weerlegt of ontkracht.

4.2.4. Verzoekende partij betwist en bekritiseert, doch zij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond, aan de hand van de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, het volgende wordt vastgesteld:

“ (...) Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. **In dit kader haalt u (uw advocaat) aan dat het oordeel naar aanleiding van uw vorige verzoeken als zou u kunnen terugkeren naar de grootstedelijke agglomeratie Jalalabad, niet terecht is, omdat Nawabad, waar u lange tijd gewoond zou hebben, buiten dit grootstedelijk gebied zou vallen.** Hierover werd door de RvV reeds geoordeeld als volgt, naar aanleiding van het beroep tegen de niet-ontvankelijkverklaring van uw tweede verzoek:

“4.2.2. Volgens de beschikbare landeninformatie en zoals ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesproken in de door verzoekende partij geciteerde arresten van 21

oktober 2019, is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Behsud opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Behsud deel uit van een ruimere stadsregio. In tegenstelling tot wat verzoekende partij heden voorhoudt, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming dat dit ook geldt voor het dorp Nawabad, alwaar verzoekende partij luidens haar verklaringen sinds haar tiende heeft verbleven. De commissaris-generaal stelde toen in zijn beslissing van 27 juli 2017 het volgende vast: "U verklaart sinds uw negen of tiende levensjaar gewoond te hebben in het dorp Nawabad in het district Beshud, dat u bestempelt als onderdeel van een agglomeratie van dorpen genaamd Daman, met ook nog Qasimabad, Rahimabad, en Daman zelf als onderdelen (CGVS p. 4). Hoewel er geen Nawabad terug te vinden is in Beshud op kaarten waarover het CGVS beschikt, is het mogelijk om op basis van uw verklaringen de positie van het dorp in te schatten. Het zou gelegen zijn ten oosten van Qasimabad, tussen Qasimabad en Chorakalay, nabij Abdian, en redelijk ver van zowel Tamirat, als Shaykhan, en Jamali (CGVS p. 23, 24). Dit plaatst uw dorp middenin de buitenwijk rondom het voormalige districtscentrum van Beshud (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Verder blijkt dat uw familie daar nu nog verblijft (zie gehoorverslag CGVS p.5)." In het arrest nr. 204 381 van 25 mei 2018 leest de Raad dat verzoekende partij niet betwist dat haar dorp Nawabad middenin de buitenwijk rondom het voormalige districtscentrum van Behsud ligt.

Uit de landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier, kan worden vastgesteld dat het gebied waarin zijn dorp gelegen is (ten oosten van Qasimabad, tussen Qasimabad en Chorakalay, nabij Abdian, en redelijk ver van zowel Tamirat, als Shaykhan, en Jamali) zich in de agglomeratie rond Jalalabad bevindt (adm.doss. volgend verzoek, COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 (update), p. 7-8, figuren 2 en 3; adm.doss., detailkaart UNOCHA, "Nangarhar Province: Behsud District Reference Map", kaarten van Behsud met markeringen op basis van verklaringen verzoeker). Uit deze geografische afbakening zoals weergegeven op de figuren 2 en 3 van voormelde COI Focus alsmede uit de Reference map van UNOCHA en de kaart met markeringen, kan worden vastgesteld dat voormeld gebied, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend.

Verzoeker kan gelet op voorgaande dan ook bezwaarlijk volhouden dat het dorp Nawabad niet behoort tot de agglomeratie van Jalalabad. De bij aanvullende nota bijgebrachte kaart van het district Behsud waarop het dorp Daman omcirkeld staat maar nergens Nawabad te zien valt, vermag de huidige bewering van verzoekende partij niet aan te tonen. Dat Nawabad bij Daman ligt, is dan ook niet meer dan een blote bewering."

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient daarom in casu toch de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofd geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart

district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten of elementen bij die aan deze beoordeling afbreuk doen of deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen. In weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen, heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening gehouden met haar argumentatie dat zij afkomstig is uit een dorp dat zich (naar haar mening) buiten de agglomeratie van Jalalabad bevindt, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing (zoals hierboven deels geciteerd).

Verzoekende partij houdt thans vol en also vast aan haar eerdere verklaringen dat het dorp Nawabad, waar zij lange tijd heeft verbleven, zich buiten de agglomeratie van Jalalabad bevindt. Zij weet hier evenwel niet in te overtuigen. Dat verzoekende partij iets anders stelt/meent te zien op de betreffende kaarten in het administratief dossier, waar in voormelde beoordeling en voornoemd arrest naar wordt verwezen en op wordt gesteund, doet geen afbreuk aan hetgeen dienaangaande reeds werd vastgesteld en geoordeeld, met name dat het dorp Nawabad wel degelijk tot de agglomeratie Jalalabad behoort. Uit de betreffende kaarten in het administratief dossier, waar verzoekende partij met de kaartjes die zij in haar verzoekschrift afbeeldt geen ander licht op werpt, blijkt immers dat het dorp Nawabad, zoals door verzoekende partij aan de hand van haar verklaringen gesitueerd, zich wel degelijk in die agglomeratie bevindt. Dat verzoekende partij dit tegenspreekt, doet, net zoals het in het kader van haar vorig verzoek aanhalen van verschillende arresten van de algemene vergadering van de Raad, niets af aan die vaststelling.

4.2.5. In zoverre verzoekende partij, die dus in wezen louter eerdere argumenten herhaalt en aan haar argumentatie en eigen gelijk vasthoudt, 's Raads arrest nr. 229 667 van 2 december 2019 bekritiseert dat in het kader van haar vorig verzoek werd geveld, dient nog te worden gewezen op voornoemde cassatiebeschikking van de Raad van State, nr. 13.658 van 7 februari 2020, die haar beroep tegen 's Raads arrest niet-toelaatbaar verklaarde en motiveert als volgt:

"1. De verwerende partij stelt reeds in de aanvankelijk bestreden beslissing dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden, dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod liggen, dat snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, de omliggende dorpen heeft doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

In de met toepassing van artikel 39/73, § 2, van de wet van 15 december 1980 „betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (hierna: de vreemdelingenwet) genomen beschikking, die in het bestreden arrest wordt geciteerd, staat vermeld "dat er in Beshud, alwaar verzoeker luidens zijn verklaringen sinds zijn tiende heeft verbleven, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet".

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting en in een aanvullende nota “verwijst naar de verschillende arresten van de algemene vergadering van de Raad en een kaartje toe[voegt] waaruit blijkt dat zij afkomstig is van een dorp (Nawabad in de buurt van Daman) in het district Beshud dat niet behoort tot de agglomeratie van Jalalabad”. Verzoeker heeft in de voornoemde aanvullende nota van 25 oktober 2019, die deel uitmaakt van het dossier van de zaak, opgemerkt dat de arresten van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “wel een onderscheid [maken] voor de dorpen die eigenlijk behoren tot de agglomeratie van Jalalabad, even als sommigen officieel onder het district Surkrhod of Behsud vallen”, dat “dit [...] niet het geval [is] van het dorp van verzoeker” doch dat “hij verbleef in Nawabad, bij Daman, dat niet in de buurt van Jalalabad stad ligt [...] maar bij de grens van het district Kuzkunar”.

Verzoeker heeft dus zelf voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat Nawabad geen deel zou uitmaken van de agglomeratie Jalalabad. Aan de hand van de landeninformatie uit het administratief dossier besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat voormeld gebied, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend”. Daarmee is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan verzoeker voorhoudt, niet zelf tot de vaststelling gekomen dat verzoeker afkomstig was uit de agglomeratie van Jalalabad doch heeft hij slechts verzoekers argumentatie beantwoord aan de hand van de informatie in het dossier waarop hij vermocht acht te slaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er in het licht van het recht van verdediging en het recht op tegenspraak niet toe gehouden zijn voorgenomen motieven voor te leggen aan de partijen alvorens tot zijn beslissing te komen. Verder is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen uitspraak heeft gedaan met hervormingsbevoegdheid, niet gebonden door de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing en oordeelt hij soeverein of hij al dan niet over voldoende informatie beschikt om tot zijn beslissing te kunnen komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker verwijst enkel naar zijn eigen verklaring maar betwist niet dat het dorp Nawabad niet voorkomt op de diverse kaarten of in de andere informatie van het landendossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist overigens niet dat het door verzoeker aangeduide gebied in het district Behsud ligt, maar hij is van oordeel “dat voormeld gebied, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad kan worden gerekend”. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die feitelijke beoordeling de bewijskracht van enig stuk uit het dossier van de zaak heeft geschonden. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt reeds dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met zijn beoordeling evenmin het recht van verdediging of het recht op tegenspraak heeft geschonden. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.”

5. Bijgevolg lijkt, gelet op het voorgaande, verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2020, voert verzoekende partij aan dat de feitelijke beoordeling van de ligging van haar dorp Nawabad nog niet uitgeklaard is. Verzoekende partij licht toe dat een deel van Behsud inderdaad behoort tot de agglomeratie Jalalabad maar dat haar dorp niet binnen die agglomeratie ligt. Verzoekende partij wijst er op dat haar dorp ten oosten van Qasimabad ligt en poneert dat uit het administratief dossier blijkt dat haar dorp buiten de agglomeratie ligt, dat de ligging opnieuw moet bekeken worden en het CGVS de ligging moet verduidelijken met daarbij de grenzen van het grootstedelijk gebied van Jalalabad.

De Raad is, in weerwil van de opmerkingen van de verzoekende partij, niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou meebringen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij een derde verzoek heeft ingediend en in wezen enkel betwist dat haar woonplaats Nawabad behoort tot het hoofdstedelijk gebied van Jalalabad.

In het arrest 204 381 van 25 mei 2018 oordeelde de Raad naar aanleiding van het beroep van verzoekende partij naar aanleiding van haar eerste verzoek het volgende: *“(…) Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de iure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Te dezen betwist verzoeker niet dat zijn dorp Nawabad middenin de buitenwijk rondom het voormalige districtscentrum van Behsud ligt.(…)”*

In zijn arrest 229 667 van 2 december 2019 oordeelt de Raad dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat haar dorp gelegen is in het district Behsud buiten het grootstedelijk gebied van Jalalabad. Verzoekende partij tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest.

Met betrekking tot de ligging van (en de veiligheidssituatie in) haar dorp Nawabad (ten oosten van Qasimabad) wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.2.4. Verzoekende partij betwist en bekritiseert, doch zij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond, aan de hand van de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, het volgende wordt vastgesteld:*

(...) Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. In dit kader haalt u (uw advocaat) aan dat het oordeel naar aanleiding van uw vorige verzoeken als zou u kunnen terugkeren naar de grootstedelijke agglomeratie Jalalabad, niet terecht is, omdat Nawabad, waar u lange tijd gewoond zou hebben, buiten dit grootstedelijk gebied zou vallen. Hierover werd door de RvV reeds geoordeeld als volgt, naar aanleiding van het beroep tegen de niet-ontvankelijkverklaring van uw tweede verzoek:

*“4.2.2. Volgens de beschikbare landeninformatie en zoals ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesproken in de door verzoekende partij geciteerde arresten van 21 oktober 2019, is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Behsud opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Behsud deel uit van een ruimere stadsregio. In tegenstelling tot wat verzoekende partij heden voorhoudt, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming dat dit ook geldt voor het dorp Nawabad, alwaar verzoekende partij luidens haar verklaringen sinds haar tiende heeft verbleven. De commissaris-generaal stelde toen in zijn beslissing van **27 juli 2017** het volgende vast: “U verklaart sinds uw negen of tiende levensjaar gewoond te hebben in het dorp Nawabad in het district Beshud, dat u bestempelt als onderdeel van een agglomeratie van dorpen genaamd Daman, met ook nog Qasimabad, Rahimabad, en Daman zelf als onderdelen (CGVS p. 4). Hoewel er geen Nawabad terug te vinden is in Beshud op kaarten waarover het CGVS beschikt, is het mogelijk om op basis van uw verklaringen de positie van het dorp in te schatten. Het zou gelegen zijn ten oosten van Qasimabad, tussen Qasimabad en Chorakalay, nabij Abdian, en redelijk ver van zowel Tamirat, als Shaykhan, en Jamali (CGVS p. 23, 24). Dit plaatst uw dorp middenin de buitenwijk rondom het voormalige districtscentrum van Beshud (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Verder blijkt dat uw familie daar nu nog verblijft (zie gehoorverslag CGVS p.5).” In het arrest nr. **204 381 van 25 mei 2018** leest de Raad dat verzoekende partij niet betwist dat haar dorp Nawabad middenin de buitenwijk rondom het voormalige districtscentrum van Behsud ligt.*

Uit de landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier, kan worden vastgesteld dat het gebied waarin zijn dorp gelegen is (ten oosten van Qasimabad, tussen Qasimabad en Chorakalay, nabij Abdian, en redelijk ver van zowel Tamirat, als Shaykhan, en Jamali) zich in de agglomeratie rond Jalalabad bevindt (adm.doss. volgend verzoek, COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 20 februari 2018 (update), p. 7-8, figuren 2 en 3; adm.doss., detailkaart UNOCHA, “Nangarhar Province: Behsud District Reference Map”, kaarten van Behsud met markeringen op basis van verklaringen verzoeker). Uit deze geografische afbakening zoals weergegeven op de figuren 2 en 3 van voormelde COI Focus alsmede uit de Reference map van UNOCHA en de kaart met markeringen, kan worden vastgesteld dat voormeld gebied, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend.

Verzoeker kan gelet op voorgaande dan ook bezwaarlijk volhouden dat het dorp Nawabad niet behoort tot de agglomeratie van Jalalabad. De bij aanvullende nota bijgebrachte kaart van het district Behsud waarop het dorp Daman omcirkeld staat maar nergens Nawabad te zien valt, vermag de huidige bewering van verzoekende partij niet aan te tonen. Dat Nawabad bij Daman ligt, is dan ook niet meer dan een blote bewering.”

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient daarom in casu toch de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene*

veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofd geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten of elementen bij die aan deze beoordeling afbreuk doen of deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen. In weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen, heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening gehouden met haar argumentatie dat zij afkomstig is uit een dorp dat zich (naar haar mening) buiten de agglomeratie van Jalalabad bevindt, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing (zoals hierboven deels geciteerd).

Verzoekende partij houdt thans vol en also vast aan haar eerdere verklaringen dat het dorp Nawabad, waar zij lange tijd heeft verbleven, zich buiten de agglomeratie van Jalalabad bevindt. Zij weet hier evenwel niet in te overtuigen. Dat verzoekende partij iets anders stelt/meent te zien op de betreffende kaarten in het administratief dossier, waar in voormelde beoordeling en voornoemd arrest naar wordt verwezen en op wordt gesteund, doet geen afbreuk aan hetgeen dienaangaande reeds werd vastgesteld en geoordeeld, met name dat het dorp Nawabad wel degelijk tot de agglomeratie Jalalabad behoort. Uit de betreffende kaarten in het administratief dossier, waar verzoekende partij met de kaartjes die zij in haar verzoekschrift afbeeldt geen ander licht op werpt, blijkt immers dat het dorp Nawabad, zoals door verzoekende partij aan de hand van haar verklaringen gesitueerd, zich wel degelijk in die agglomeratie bevindt. Dat verzoekende partij dit tegensprekt, doet, net zoals het in het kader van haar vorig verzoek aanhalen van verschillende arresten van de algemene vergadering van de Raad, niets af aan die vaststelling.

4.2.5. In zoverre verzoekende partij, die dus in wezen louter eerdere argumenten herhaalt en aan haar argumentatie en eigen gelijk vasthoudt, 's Raads arrest nr. 229 667 van 2 december 2019 bekritiseert dat in het kader van haar vorig verzoek werd geveld, dient nog te worden gewezen op voornoemde cassatiebeschikking van de Raad van State, nr. 13.658 van 7 februari 2020, die haar beroep tegen 's Raads arrest niet-toelaatbaar verklaarde en motiveert als volgt:

“1. De verwerende partij stelt reeds in de aanvankelijk bestreden beslissing dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden, dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod liggen, dat snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, de omliggende dorpen heeft doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

In de met toepassing van artikel 39/73, § 2, van de wet van 15 december 1980 „betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” (hierna: de

vreemdelingenwet) genomen beschikking, die in het bestreden arrest wordt geciteerd, staat vermeld “dat er in Beshud, alwaar verzoeker luidens zijn verklaringen sinds zijn tiende heeft verbleven, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet”.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting en in een aanvullende nota “verwijst naar de verschillende arresten van de algemene vergadering van de Raad en een kaartje toe[voegt] waaruit blijkt dat zij afkomstig is van een dorp (Nawabad in de buurt van Daman) in het district Beshud dat niet behoort tot de agglomeratie van Jalalabad”. Verzoeker heeft in de voornoemde aanvullende nota van 25 oktober 2019, die deel uitmaakt van het dossier van de zaak, opgemerkt dat de arresten van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “wel een onderscheid [maken] voor de dorpen die eigenlijk behoren tot de agglomeratie van Jalalabad, even als sommigen officieel onder het district Surkrhod of Behsud vallen”, dat “dit [...] niet het geval [is] van het dorp van verzoeker” doch dat “hij verbleef in Nawabad, bij Daman, dat niet in de buurt van Jalalabad stad ligt [...] maar bij de grens van het district Kuzkunar”.

Verzoeker heeft dus zelf voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat Nawabad geen deel zou uitmaken van de agglomeratie Jalalabad. Aan de hand van de landeninformatie uit het administratief dossier besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat voormeld gebied, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend”. Daarmee is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan verzoeker voorhoudt, niet zelf tot de vaststelling gekomen dat verzoeker afkomstig was uit de agglomeratie van Jalalabad doch heeft hij slechts verzoekers argumentatie beantwoord aan de hand van de informatie in het dossier waarop hij vermocht acht te slaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er in het licht van het recht van verdediging en het recht op tegenspraak niet toe gehouden zijn voorgenomen motieven voor te leggen aan de partijen alvorens tot zijn beslissing te komen. Verder is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen uitspraak heeft gedaan met hervormingsbevoegdheid, niet gebonden door de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing en oordeelt hij soeverein of hij al dan niet over voldoende informatie beschikt om tot zijn beslissing te kunnen komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker verwijst enkel naar zijn eigen verklaring maar betwist niet dat het dorp Nawabad niet voorkomt op de diverse kaarten of in de andere informatie van het landendossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist overigens niet dat het door verzoeker aangeduide gebied in het district Behsud ligt, maar hij is van oordeel “dat voormeld gebied, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad kan worden gerekend”. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die feitelijke beoordeling de bewijskracht van enig stuk uit het dossier van de zaak heeft geschonden. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt reeds dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met zijn beoordeling evenmin het recht van verdediging of het recht op tegenspraak heeft geschonden. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.”. Verzoekende partij werpt met haar algemeen betoog ter terechtzitting geen ander licht op het voorgaande. (bijkomende onderlijning)

Verzoekende partij licht toe dat een deel van Behsud inderdaad behoort tot de agglomeratie Jalalabad maar dat haar dorp niet binnen die agglomeratie ligt. De Raad merkt op dat verzoekende partij door louter te ontkennen dat haar dorp binnen de agglomeratie Jalalabad ligt, geen concrete en valabele argumenten of elementen bijbrengt die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de vaststellingen dienaangaande uit de beschikking (en de bestreden beslissing).

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan de Raad verzoekende partij niet volgen/bijtrede waar zij stelt dat de feitelijke beoordeling van de ligging van haar dorp Nawabad nog niet uitgeklaard is, dat uit het administratief dossier blijkt dat haar dorp buiten de agglomeratie ligt, dat de ligging opnieuw moet bekeken worden, en dat het CGVS de ligging moet verduidelijken met daarbij de grenzen van het grootstedelijke gebied van Jalalabad.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS